

*
* *

Бърза ходжата, а отъ тукъ единъ, отъ тамъ другъ — ференци се лепятъ около него и сжщо тъй запхътъно бързатъ по стѣпките му. Никой не пита нищо. Зеръ, ходжата и безъ тѣхъ е свършилъ всичко тъй, както трѣбва.

Отвънъ Фере се събрало цѣлото население, тревожно и трѣпно. Бледни, испити и съ прекършени отъ неволя вратове всички отправятъ стрелитѣ на своитѣ измжчени погледи къмъ избраницитѣ си. Какво ли сж свършили тѣ? Дали валията ги е послушалъ, дали...

А ходжата, спрѣлъ предъ тѣхъ, само пухти и накриво изглежда другаритѣ си. Тѣ пъкъ, горди и самодоволни, повдигатъ глави, сякашъ искатъ да подчертаятъ своето превъзходство надъ другитѣ.

— Е, не варъ, не йокъ? ... Не олду? ... — питатъ нетърпеливо старитѣ...

— Стана, каквото искаха вашитѣ избраници...

Всички въздъхvatъ облекчително.

— Валията се смили и надъ насъ, и надъ слона... Той още днесъ ще пише...

— Аллахъ да поживи падишаха, — възгласятъ всички и радостно се поглеждатъ единъ другъ.

— Ще пише, че падишахътъ нѣма по-добри поданици отъ васъ... Че вие сте по-хора отъ ксантийци... Тѣ не искали своя слонъ...

— Че и ние не искаме нашия, — извикватъ нѣколцина едновременно...

— Не зная... Питайте тѣхъ — вашитѣ избраници... И ходжата посочва на другаритѣ си. Нека тѣ ви кжжатъ, какво сж говорили на валията, и какво имъ е обещалъ той. Азъ чухъ само едно: слонътъ отъ Ксанти ще бжде изпратенъ тука...

— Но, ходжа ефенди, какво си направилъ ти? — отчаяно извикватъ всички съ децата наедно.

— Не азъ, братя, не азъ... А тия... На народъ съ такива избраници, и два слона му сж малко...

*
* *

Измислица... Но малко ли такива измислици крятъ истината на живота?